

ПРОЛОГ

Както можете да си представите, затворът „Лаймхаус“ е ужасно място. С тази разлика, че едва ли можете да си го представите наистина. В него няма игрални конзоли и телевизори с плосък екран, както със сигурност сте чели по вестниците. Няма и дружелюбна атмосфера на споделена общност, в която всички се чувстват като сестри – атмосферата обикновено е трескава, вътре е отвратително шумно и човек често изпитва усещането, че всеки момент ще избухне масово сбиване. От самото начало се опитвам да не се набивам на очи. Стоя си в килията колкото може повече, ако не се смята времето за хранене (храната може оптимистично да бъде описана като нещо, което понякога става за храносмилане), и се опитвам да избягвам съквартирантката си, както тя толкова досадно държи да бъде наричана.

Кели е една от онези жени, които обичат да си „бъбрят“. В първия ми ден тук, преди четиринайсет дълги месеца, тя седна на леглото ми, стисна ме за коляното с ужасяващо дългите си нокти и ми каза, че знае какво съм направила, и смята, че е фантастично. Този комплимент беше приятна изненада за мен, като се има предвид, че с приближаването към надвисналите порти на това окаяно място бях очаквала да бъда посрещната с безмилостно насилие. Ах, колко е невинен човек, когато познава затвора единствено от един доста нискобюджетен телевизионен сериал. След това запознанство Кели реши, че аз съм нейната нова най-добра приятелка – и още по-лошо, трофейна съквартирантка. На закуска идва при мен, хваща ме под ръка и ми шепне, все едно си споделяме всичко. Чувала съм я да говори с другите затворнички, при което снишава глас до театрален

шепот, и ги оставя с впечатлението, че съм ѝ признала всички подробности за своето престъпление. Иска да си спечели влияние и уважение сред останалите момичета, а ако някой може да ѝ помогне за тази цел, това е убийцата на Мортън. *Безкрайно* досадно е.

И да, току-що казах, че Кели твърди как знае всичко за моето престъпление, но това може би донякъде омаловажава стореното от мен. Думата „престъпление“ ми звучи недостатъчно блестящо, елегантно и необикновено. Престъпление е да откраднете нещо от магазина. Престъпление е да карате с 55 км/ч при ограничение 30 км/ч, за да си вземете навреме едно блудкаво лате, преди да започне поредният скучен ден в офиса. Онова, което направих аз, беше много по-амбициозно. Аз измислих и реализирах сложен и старателно разработен план, а произходът му е бил заложен много преди неприятните обстоятелства, свързани с моето раждане. И като се има предвид, че нямам почти нищо за правене в тази грозна и невдъхновяваща клетка (една заблудена психотерапевтка ми предложи да се запиша на кръжок по импровизационна поезия, и аз останах удовлетворена, когато изражението ми се оказа достатъчно да я убеди никога повече да не ми предлага подобно нещо), реших да разкажа моята история. Това не е лесна задача, защото нямам лаптоп, последна дума на техниката, както съм свикнала. След като адвокатът ми наскоро хвърли малко несигурна светлина в края на този тунел, ми се стори уместно да документирам времето, което съм прекарала тук, като запиша някои от нещата, които съм направила. С едно посещение в лавката се снабдих с една тънка тетрадка и една уморена от живота химикалка – което ми струваше 5 паунда от седмичния ми бюджет в размер на 15,50 паунда. Забравете за онези статии в списанията, които жизнерадостно ви съветват да спестявате пари, като се въздържате от кафе за навън от големите вериги – ако наистина искате да се научите да ограничавате бюджета си, елате за малко в „Лаймхаус“. От писането може и да няма никаква полза, но трябва да правя нещо, за да облекчавам вцепеняващата

скука на това място, и се надявам Кели и нейната безкрайна групичка от „дами“, както държи да ги нарича, да престанат да ме канят да гледам риалити предавания в стаята за почивка с тях, ако изглеждам заета. „Извинявай, Кели – ще кажа аз, – но сега си записвам нещо важно за обжалването, нека да се видим по-късно.“ Сигурна съм как ще бъде достатъчно само да намекна, че може да ѝ разкажа някоя сочна подробност от моята история, за да я накарам заговорнически да ми намигне като някаква абсурдна героиня от роман на Дик Франсис и да ме остави на мира.

Разбира се, моята история не е предназначена за Кели. Съмнявам се, че тя разполага с умствения капацитет да схване какво ме мотивира да извърша онова, което сторих. Моята история е точно такава – моя – макар и да знам, че читателите ще я изгълтат до последната страница, ако някога я публикувам – което няма да направя. Но ми е приятно да си мисля, че щяха да я прочетат внимателно. Щеше да стане бестселър и тълпата щеше да се втурне към книжарниците с надеждата да научи нещо повече за привлекателната млада жена с трагична съдба, която беше извършила нещо толкова ужасно. Жълтите вестници от месеци публикуват статии за мен, а аудиторията сякаш не може да се насити на елементарните психолози, готови да ми поставят диагноза от разстояние, както и на спорадичните изяви на провокаторите, които подкрепят стореното от мен в Twitter, за да предизвикат скандал и да се сдобият с повече последователи. Като цяло хората са толкова заплениени от моите постъпки, че бяха готови да гледат дори един набързо скалъпен документален филм на Channel 5 за мен, в който един дебел астроном обясни, че действията ми са можели да бъдат предвидени по зодиакалния ми знак. При това ми беше объркал зодията.

Затова съм сигурна, че хората ще бъдат жадни за моите думи. Случаят с мен вече е прословут, въпреки че не съм правила никакви опити да дам правдоподобно обяснение за него. А по ирония на съдбата това е така, въпреки че никой не знае

какви са истинските ми престъпления. Системата на правосъдието в тази страна е истински цирк, и нищо не го илюстрира по-добре от следващото изречение: аз убих няколко души (някои – брутално, други – спокойно), но въпреки това в момента гния зад решетките за убийство, което не съм извършила.

Ако се разбере за действителните ми престъпления, това ще ми осигури слава за цели десетилетия наред, може би дори векове – ако човешката раса изобщо издържи толкова дълго време. Д-р Крипен, Фред Уест, Тед Бънди, Лизи Бордън и аз, Грейс Бернард. В интерес на истината, това не ми е съвсем приятно. Аз не съм аматьор, нито имбецил. Ако ме видите на улицата, ще ме изгледате с възхищение. Може би това е причината Кели да ми се подмазва, вместо да ме пребие, както очаквах. Дори тук успявам да съхраня известна елегантност и аристократизъм, до които по-слабите от мен отчаяно се опитват да се докоснат. Въпреки престъпленията ми от затвора ми казват, че получавам цели чували писма, в които моите почитатели изразяват любовта и възхищението си към мен и ме питат откъде съм си купила роклята, с която бях облечена в първия ден от съдебния процес срещу мен (От Roksanda, ако се интересувате. За съжаление, само един месец по-късно ужасната съпруга на премиера се появи с нещо доста подобно на нея). Често получавам и писма от недоброжелатели. Понякога и от чисто луди, които си мислят, че им изпращам телепатични послания по въздуха. Хората сякаш наистина искат да ме опознаят, да ме впечатлят, да ме имитират – ако не в действията ми, то поне в стила ми на обличане. Няма значение, защото аз никога не чета тези писма. Адвокатът ми ги прибира всичките и ги отнася. Наистина не ме интересува какво представлявам в очите на непознати, които са толкова жалки, че да си направят труда да ми пишат.

Може би надценявам хората, като им придавам по-сложни емоционални характеристики, отколкото заслужават. Може би причината за този неуморен и пламенен интерес към моя случай може да се обясни най-добре с Бърснача на Окам –

теорията, че най-простият отговор обикновено е верният. В такъв случай името ми ще живее дълго след мен по възможно най-прозаичната причина – само защото идеята за любовен триъгълник изглежда толкова драматична и пикантна. Но когато си спомня онова, което направих *наистина*, ми става малко мъчно, че никой никога няма да проумее колко сложна беше проведената от мен операция. Разбира се, щеше да бъде за предпочитане да ми се размине безнаказано, но може би някой ден, когато отдавна ме няма на този свят, някой ще отвори някой стар сейф и ще намери това самопризнание. Обществото ще остане потресено, когато научи за него. В края на краищата почти никой друг на света не би могъл да разбере как една жена на крехката възраст от 28 години е била способна хладнокръвно да убие шестима души от собственото си семейство. А след това весело да продължи живота си, без никакви угризения.